

opgaver Vejnævnet hidtil har truffet afgørelse i, henlægges til trafikministeren. I de øvrige tilfælde træffer trafikministeren som hidtil afgørelse i sagerne, blot uden først at høre Vejnævnet. Det er en selvfølge, at de af sagerne berørte parter som hidtil høres, inden der træffes afgørelse.

Til nr. 4

Vejbestyrelsernes afgørelser vedrørende ledninger har hidtil været omfattet af lovens almindelige klage-regler.

Reglerne i lovens § 101 om gravetilladelser og § 106 om betingelserne for ledningernes beliggenhed i og over vejarealer (det såkaldte gæsteprincip) skyldes de store samfundsmæssige interesser i anlæg, drift og vedligeholdelse af veje og hensynet til denne sektors økonomi.

Der er imidlertid også til elforsyning, varmforsyning, telefon, vandforsyning og fjernelse af spildevand og mange andre områder, hvortil kræves ledninger i eller over vejareal, knyttet vitale samfundsmæssige interesser, ligesom udgifterne hertil er af væsentlig størrelse. Det er derfor af stor betydning, at afgørelser, der berører disse sektorer økonomi m.v., ikke alene sker ud fra vej-mæssige hensyn, men ud fra en samlet samfundsmæssig vurdering. Hertil kommer, at en række love vedrørende ledninger, f.eks. stærkstrømsloven, telefonloven og vandløbsloven, indeholder ekspropriationshjemmel til at nedlægge disse ledninger også i vejareal. Når der således er flere parter, der har hjemmel til at ekspropriere sig ret til at placere sine anlæg på modpartens anlæg, foreligger der en speciel situation, der efter almindelige juridiske principper må løses ved forhandling. På denne baggrund findes det rimeligt at sidestille eventuelle uoverensstemmelser mellem en vejbestyrelse og et forsyningsselskab med de uoverensstemmelser, der kan opstå mellem forskellige vejbestyrelser, og hvis parterne ikke selv kan løse disse, at lade dem afgøre af trafikministeren efter fornøden forhandling med ressortministeren.

Til nr. 15–17 og 20

Indvarsling og meddelelse ved anbefalet brev kan være uhensigtsmæssig både for afsender og modtager af brevene. Endvidere har en forsøgsperiode vist, at det ikke vil have uheldige følger at undlade at sende anbefalede breve. Endelig er lovbestemt krav om »anbefalet brev« ophævet ved lov nr. 415 af 13. juni 1990 om ændring af lov om jordfordeling mellem landbrugsejendomme, § 1, nr. 6.

De tilsvarende bestemmelser i vejloven foreslås derfor ophævet, således at det overlades til vejbestyrelserne og taksationsmyndighederne selv at afgøre,

om indvarsling m.v. skal sendes ved anbefalet brev eller ved almindeligt brev.

Der vil ved kommende revision af statsekspropriationsprocedureloven blive foreslået en tilsvarende ændring.

Til nr. 18

Rentesatsen har hidtil været 1 pct. over den fastsatte diskonto. Dette skyldes, at diskontoen hidtil har ligget under markedsrenten, og det derfor ikke var rimeligt kun at give en rente svarende til diskontoen.

Da diskontoen nu vil blive fastsat til markedsniveau, er der ikke længere grundlag for at forrente ekspropriationserstatninger med en rente, der er højere end diskontoen.

Der vil ved kommende revision af statsekspropriationsprocedureloven blive foreslået en tilsvarende ændring.

Til nr. 19

Den kommission, der i sin tid udarbejdede udkast til statsekspropriationsprocedurelov, overvejede grundigt, om der burde fastsættes frist for sagsanlæg om en ekspropriations lovlighed og om erstatningens størrelse (betænkning nr. 330/1963). Kommissionens flertal fandt, at der ikke burde fastsættes en frist. Afgørende herfor var, at en frist kunne forøge antallet af retssager, idet parterne blev tvunget til hurtigt at udtage stævning også i tilfælde, hvor det ikke ville være kommet til retssag, såfremt de pågældende havde haft tid til at blive fortrolig med de nye forhold.

Mindretallet var ikke enig heri og fandt, at hensynet til sagernes afslutning måtte tillægges en sådan betydning, at der burde sættes en frist for søgsmål.

Flertallets opfattelse blev fulgt ved gennemførelse af statsekspropriationsprocedureloven, og der blev derfor heller ikke indført en sådan frist i vejlovens bestemmelser om ekspropriationsprocedure ved kommunale ekspropriationer.

Tiden har imidlertid vist, at mindretallet havde ret, idet der er forekommet en række tilfælde, hvor søgsmål er anlagt urimeligt længe efter, sagen var afgjort af ekspropriationskommissionerne og taksationskommissionerne (2–9 år). Det er en uholdbar retstilstand, at der efter flere års forløb kan rejses tvivl om lovligheden af arealdispositioner, og det er bevis-mæssigt uholdbart, at der rejses diskussion om erstatningen efter flere år, når erstatningen skal fastsættes efter forholdene på ekspropriationstidspunktet.

Hertil kommer, at en række andre love med ekspropriationsbestemmelser, f.eks. kommuneplanloven – herunder også det for Folketinget forelagte forslag til ny planlov – indeholder en bestemmelse, der